

и тревоги. Изчезна Драгомир, обществените борби заглъхнаха, светът се стопи — остана само бледият лик на болната и две дълбоки черни очи.

— Дете, — шепнеше въ страхотно умиление бащата, — мило дете . . . И сълзи задавяха гласа му. Лекаря го успокояваше, но мнителният баща виждаше въ това само привичка на професионално-равнодушие и сърцето му се късаше от страх. А когато температурата мина и момичето закрепна, той се успокои и от радост не знаеше кому да благодари.

Славейка напусна училището и си остана на село. Учителя като че ли намери развлечение въ грижите си по нея, забрави всичко, което го мъчеше денонощно и се успокои съвсем .

— Лятос, — разказваше той, батко ти ще завърши и двамата ще отидете на курорт. Там ти ще заякнеш и до година ще тръгнеш пак на училище. К-кво остава? — март, април, май . . . Той свиваше пръстите, които показваха останалите месеци и ги сочеше

Изминаха топлите февруарски дни (като никога лятото сякаш се мъчеше да изпревари пролетта). протече мудно кишавата баба марта, наближи Великден. Но учителят не можеше да се радва. Вестниците носеха тревожни новини и изпъваха нервите му до скъсване. Нощите станаха пак тежки и препълнени съ кобни предчувствия. Съ странна трескавост той очакваше писмо, което щеше да му донесе желаната утеха и по три пъти пращаше да в кат расилния.

— Бай Симоне, ако има нещо за мене донеси ми го на часа — и му даваше да се почерпи. А сам чакаше пощата по цял ден, задържаше секретаря да я отвори и съ треперещи пръсти прехвърляше